

Sygn. akt VII U 1653/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o emeryturę

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 11 października 2016 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. K. prawo do emerytury od dnia 1 września 2016 roku.

UZASADNIENIE

W. K. w dniu 3 listopada 2016r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 11 października 2016r., znak: (...), którą organ rentowy odmówił przyznania prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony oświadczył, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego, ponieważ faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w latach 1982 - 1996. Nie jest jednak w stanie przedstawić korekty świadectwa pracy, ponieważ ww. zakład już nie istnieje. W konkluzji odwołania W. K. zwrócił się o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 19 października 2016r., k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie spełnił przesłanki co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Na podstawie załączonych dokumentów Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał za udowodniony okres zatrudnienia w warunkach szczególnych wynoszący 2 lata, 8 miesięcy i 29 dni. Jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie uwzględnił natomiast okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. od dnia 12 lipca 1982r. do dnia 9 sierpnia 1996r., bowiem w załączniku nr 3 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. nie jest wymienione stanowisko: kierowca, tak jak wynika ze świadectwa pracy.

Ponadto, w złożonym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, pracodawca nie określił charakteru pracy ściśle wg wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Wobec powyższego organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 11 października 2016r., znak: (...), odmówił W. K. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym i uznał, że odwołanie od ww. decyzji jako bezzasadne powinno podlegać oddaleniu (odpowiedź na odwołanie z dnia 8 listopada 2016r., k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. K., ur. (...), ukończył (...) Szkołę Budowlaną dla Pracujących (...) w N. w zawodzie mechanika maszyn budowlanych (świadectwo ukończenia (...) Szkoły Zawodowej, k. 24 akt osobowych).

Ubezpieczony posiada prawo jazdy kategorii A, B, C, D oraz E (prawo jazdy, k. 22 akt osobowych). W okresie od dnia 28 września 1972r. do dnia 30 czerwca 1975r. wykonywał pracę jako pracownik młodociany w celu nauki zawodu w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w W. w charakterze mechanika maszyn budowlanych. Następnie od dnia 1 lipca 1975r. do dnia 31 lipca 1978r. był zatrudniony we wskazanym zakładzie pracy na stanowisku mechanika samochodowego. W tym też okresie, od dnia 27 października 1975r. do dnia 14 października 1977r., odbył zasadniczą służbę wojskową, a po jej zakończeniu ponownie wrócił do macierzystego zakładu pracy, na stanowisko mechanika samochodowego (umowa o zatrudnienie pracownika młodocianego, k. 5 akt osobowych, świadectwo pracy z dnia 7 sierpnia 1978r., k. 3 akt osobowych, wypis z ksiąteczki wojskowej, k. 8 akt osobowych).

W okresie od dnia 1 września 1978r. do dnia 30 września 1981r. ubezpieczony zatrudniony był w Miejskich Zakładach (...) Sp. z o.o. w W., na stanowisku kierowcy autobusu (wykonywał pracę kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 11 sierpnia 2016r. otrzymał od ww. zakładu pracy świadectwo pracy w szczególnych warunkach, bowiem stanowisko kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15 jest wymienione w Wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt 2 załącznika nr 1 do rozporządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego (świadectwo pracy w szczególnych warunkach, k. 13 a.r.).

W dniu 12 lipca 1982r. ubezpieczony złożył podanie o pracę w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) z siedzibą W.. Tego samego dnia została podpisana umowa o pracę na 2-tygodniowy okres próbny. Na jej podstawie powierzono ubezpieczonemu stanowisko kierowcy samochodowego. Jako termin rozpoczęcia pracy wskazano dzień 12 lipca 1982r. Zakład pracy przyznał ubezpieczonemu uposażenie według II grupy zaszerogowania, tj. w kwocie 28,10 zł/godz. Po upływie okresu próbnego, strony kontynuowały współpracę do dnia 9 sierpnia 1996r. (podanie z dnia 12 lipca 1982r., k. 84 akt osobowych, umowa o pracę z dnia 12 lipca 1982r., k. 34 akt osobowych).

Przez cały okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) z siedzibą W., ubezpieczony pracował jako kierowca i kierował samochodami ciężarowymi, m.in. S., J. oraz K., o masie całkowitej powyżej 3,5 tony. Transportował nimi cegły, cement oraz stal. Transporty takie wykonywał na obszarze kraju, m.in. jeździł do C. czy W., a także na (...) po materiały budowlane. Zdarzało się również, że ubezpieczony był kierowcą autobusu o liczbie miejsc powyżej 15. Jako kierowca autobusu przywoził pracowników na budowę lub do Czechosłowacji. Ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, nie prowadził mniejszych pojazdów, a także nie wykonywał innych dodatkowych prac. Jego przełożonymi byli dyspozytor i kierownik bazy (zeznania świadka T. G., k. 32-33 a.s., zeznania świadka J. D., k. 33 a.s., zeznania ubezpieczonego W. K., k. 33-34 a.s.).

W dniu 5 czerwca 1987r. W. K. złożył do Dyrektora (...) podanie z prośbą o wyrażenie zgody na wyjazd do pracy na budowę eksportową w (...) - T., na stanowisko kierowcy lub mechanika (podanie z dnia 5 czerwca 1987r., k. 4 akt osobowych).

W dniu 18 grudnia 1987r. Dział Zatrudnienia (...) skierował ubezpieczonego do Biura Eksportu, celem oddelegowania do pracy na budowę eksportową w (...). – T., na stanowisko kierowcy (wniosek wyjazdowy z dnia 18 grudnia 1987r., k. 10 akt osobowych).

W. K. w dniu 22 grudnia 1987r. zawarł z Dyrektorem (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) z siedzibą W. umowę o pracę na budowie, na czas określony, tj. od dnia 3 stycznia 1988r. do dnia 31 grudnia 1988r., na stanowisku kierowcy z wynagrodzeniem w kwocie 3.200,00 zł (umowa o pracę na budowie z dnia 22 grudnia 1987r., k. 5 akt osobowych).

W. K. w dniu 9 sierpnia 1996r. złożył w zakładzie pracy podanie o natychmiastowe rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron. Prośbę swoją motywował chęcią podpisania umowy z innymi pracodawcą (podanie, k. 66 akt osobowych).

(...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) z siedzibą W. wystawiło ubezpieczonemu w dniu 12 sierpnia 1996r. świadectwo pracy, w którym zaświadczyło, że W. K. był zatrudniony w w/w zakładzie pracy w okresie od dnia 12 lipca 1982r. do dnia 9 sierpnia 1996r., na stanowisku kierowcy. We wskazanym dokumencie nie zawarto jednak adnotacji odnośnie wykonywania przez ubezpieczonego w okresie zatrudnienia pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (świadectwo pracy z dnia 12 sierpnia 1996r., k. 68 akt osobowych).

W okresie od dnia 10 sierpnia 1996r. do dnia 30 listopada 2003r. W. K. zatrudniony był w P.P.H (...) K. i G. B. z siedzibą w Z. na stanowisku kierowcy-konwojenta, a w okresie od dnia 13 września 2004r. do dnia 14 października 2006r. świadczył pracę na tożsamym stanowisku pracy na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w N.. Następnie od dnia 10 września 2007r. do dnia 31 maja 2008r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., na stanowisku kierowcy. Na takim stanowisku pracował również w okresie od dnia 1 sierpnia 2011r. do dnia 3 marca 2012r. w (...) z siedzibą w N. oraz w okresie od 2 kwietnia 2012r. w (...) B. E. z siedzibą w K. (świadectwo pracy z dnia 30 listopada 2003r., k. 15 a.r., świadectwo pracy z dnia 14 października 2006r., k. 17 a.r., świadectwo pracy z dnia 4 czerwca 2008r., k. 21 a.r., świadectwo pracy z dnia 3 marca 2012r., k. 25 a.r.).

W dniu 27 listopada 2003r. (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) z siedzibą W. wystawiło ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym zaświadczyło, że w okresie od dnia 12 lipca 1982r. do dnia 9 sierpnia 1996r. W. K. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy wymienionym w Wykazie A, dziale VIII, poz. 2 pkt 2, stanowiącym załącznik nr 3 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (świadectwo pracy w warunkach szczególnych z dnia 27 listopada 2003r., k. 19 a.r.).

W dniu 6 września 2016r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych (wniosek wraz z załącznikiem, k. 1-25 a.r.).

Na podstawie dowodów uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r.: okresy składkowe w wymiarze 25 lat, 2 miesięcy i 15 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 miesiąca i 14 dni, tj. staż sumaryczny w wymiarze 25 lat, 3 miesięcy i 29 dni. Jednocześnie organ rentowy ustalił, że ubezpieczony nie spełnił warunków wynikających z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił okresu co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Za udokumentowany organ rentowy uznał okres pracy w szczególnych warunkach od dnia 30 grudnia 1978r. do dnia 3 stycznia 1979r. oraz w okresie od dnia 8 stycznia 1981r. do dnia 30 września 1981r. Jednocześnie wskazał, że nie uwzględnił świadectwa pracy z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) za okres od dnia

12 lipca 1982r. do dnia 9 sierpnia 1996r., gdyż przedłożone świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach nie określa charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., a podane stanowisko pracy nie jest zgodne z powołanym w zarządzeniu resortowym właściwego ministra, któremu podlegał zakład pracy, tj. Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. W związku z tym decyzją z dnia 11 października 2016r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił W. K. prawa do wnioskowanego świadczenia (decyzja ZUS z dnia 11 października 2016r., znak: (...), k. 27 a.r.). W. K. odwołał się od powyższej decyzji (odwołanie z dnia 19 października 2016r., k. 2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niekwestionowanych przez strony dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i aktach osobowych ubezpieczonego. Ponadto Sąd Okręgowy za podstawę ustaleń faktycznych przyjął wiarygodne zeznania ubezpieczonego oraz świadków T. G. oraz J. D., którzy przez wiele lat pracowali w tym samym zakładzie pracy, w którym zatrudniony był W. K. i potwierdzili wynikające z akt osobowych okoliczności pracy ubezpieczonego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Zdaniem Sądu, z uwagi na spójność zeznań ubezpieczonego, świadków i dokumentów, nie było podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 11 października 2016r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) – zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego. Na wykazach prac zawartych w tym akcie prawnym, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia);
2. wykonywać pracę wymienioną w Wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) oraz

4. być zatrudnionym przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt

3 rozporządzenia).

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest jednak dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowi dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). Dodatkowo należy podkreślić, że w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym, dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być więc udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

W rozpatrywanej sprawie jedyną okolicznością, co do której istniał spór pomiędzy stronami, było to, czy ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15 – letnim okresem pracy

w warunkach szczególnych. Spełnienie innych warunków, od których zależy przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury, nie było zaś sporne, ponieważ W. K., ukończył 60 lat, posiada 25-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych wyłącznie okresu jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od dnia 12 lipca 1982r. do dnia 9 sierpnia 1996r., gdyż przedłożone świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach nie określa charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., a podane stanowisko pracy nie jest zgodne z powołanym w zarządzeniu resortowym właściwego ministra, któremu podlegał zakład pracy.

Odnosząc się do stanowiska organu rentowego wskazać należy, że powoływana przez organ rentowy okoliczność nie niweczy prawa ubezpieczonego do wnioskowanego świadczenia. Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996r. (II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239) wskazał, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, a ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Mając na względzie powyższe, w tym okoliczność, iż świadectwo pracy nie jest w postępowaniu sądowym jedynym dopuszczalnym dowodem mogącym potwierdzić pracę w warunkach szczególnych, Sąd przeprowadził inne dostępne dowody, aby ustalić, czy faktycznie w w/w zakładzie pracy ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych. Na okoliczność rodzaju czynności realizowanych przez ubezpieczonego złożył zeznania on sam, a także świadkowie T. G. oraz J. D.. Nadto, zostały pozyskane oryginały akt osobowych ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia i na tej podstawie został ustalony stan faktyczny w sprawie.

Przesłuchany w sprawie świadek J. D., który był bezpośrednim przełożonym W. K., potwierdził jego pracę w charakterze kierowcy pojazdów o masie powyżej 3,5 tony, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Również świadek T. G., który przez cały sporny okres pracował wraz z ubezpieczonym w tym samym zakładzie pracy, wskazywał na pracę ubezpieczonego w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony i potwierdził to co wynika z dokumentów. Dodatkowo z zeznań przesłuchanych świadków wynika, że W. K. w okresie pracy na stanowisku kierowcy jeździł czasem autobusami o liczbie miejsc powyżej 15 oraz, że nie wykonywał innych dodatkowych prac. W związku z tym nie może być wątpliwości, co do tego, jakie prace i w jakim charakterze realizował w spornym okresie czasu.

Konkludując, przeprowadzona przez Sąd analiza zgromadzonych w sprawie dowodów prowadzi do wniosku, że ubezpieczony będąc zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od dnia 12 lipca 1982r. do dnia 9 sierpnia 1996r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy, a praca ta została wymieniona w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, w Dziale VIII „W transporcie i łączności”, w pkt 2, gdzie zostały wymienione prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów. W przypadku ubezpieczonego taki rodzaj pracy, realizowanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy potwierdzili świadkowie, jak również zgromadzone w sprawie dokumenty. W związku z tym nie było wątpliwości, że odwołanie ubezpieczonego było uzasadnione. W. K. ponad 15 lat pracował w warunkach szczególnych. Warunek, którego dotyczył spór, został więc spełniony i możliwe było przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia.

W zakresie ustalenia terminu, od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury, zastosowanie znalazł art. 129 pkt

1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Zgodnie ze wskazanym przepisem ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest to, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 11 października 2016r., znak: (...), w ten sposób, że przyznał W. K. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 września 2016r.

ZARZĄDZENIE

(...)